

HET SPYCKERTJE

50 jaar geleden:

De inhaling van pastoor-deken
Jan Verstraelen in 1972

Jaargang 37
nummer 2
september 2022

Jaargang 37
nummer 2
september 2022

Het Spyckertje

Aan dit nummer werkten mee:

- Frans Schrauwen
- Rudi Smout
- Guy Van den Broek
- Jan Suykerbuyk
- Martha Willemen (†)
- VVV Toerisme Essen
- Leo Ribbens
- Roger Van Ginderen

Vormgeving

Johan Vandenbroeke

Oproep

Wij versturen al heel wat Spyckertjes digitaal. Wil u 't Spyckertje ook digitaal krijgen? Graag!

Stuur je emailadres naar jan.suykerbuyk@telenet.be en je vindt ons tijdschriftje in je mailbox.

Beste liefhebbers van heemkunde

In onze najaarseditie van 't Spyckertje aandacht voor verschillende onderwerpen.

Rudi Smout staat stil bij het verleden van de wolf in onze streken. Al in 1335 eiste Kalmthout een eigen kapel, aangezien de weg naar de kerk destijds onveilig was vanwege hongerige wolven.

Dezelfde auteur beschrijft de inhaling van de in Wuustwezel geboren pastoor-deken Jan Verstraelen. Het gebeurde 50 jaar geleden.

Via Leo Ribbens ontvingen we een gedicht dat Martha Willemen († 2019) schreef.

Martha brengt haar kijk op de wijk Den Heikant.

Niet alleen onze Kring is met lokale geschiedenis bezig. VVV De Tasberg en het Karrenmuseum uiteraard ook.

‘Toeren langs Essense boeren’ is een project van het VVV, waarbij je via fietslussen verleden, heden en toekomst van de lokale landbouw kan meemaken.

Meer info in dit Spyckertje.

En hoe het maandblad Broer vorige eeuw Essen van nieuws voorzag: we bijten ons er even in vast.

Veel leesplezier!

Frans Schrauwen,
voorzitter

Jan Suykerbuyk,
redactie 't Spyckertje

De wolf: terug van weggeweest

Een eerste zwervende wolf

In Belgisch Limburg huist al enkele jaren een wolvengezin, maar nu lijkt het er steeds meer op dat de wolf de weg gevonden heeft naar Kalmthout en Essen. Zo kwamen er op 12 april 2021 verschillende meldingen van een wolf in Hoevenen, Stabroek en Kapellen. Deze jonge mannelijke wolf liep richting Kalmthout. Even later werden er drie schapen doodgebeten in de Kalmthoutse heide. Vervolgens trok hetzelfde dier voor enkele dagen naar Zeeland en zwom dan het Schelde-Rijnkanaal over naar West-Brabant. Via Bergen op Zoom begaf de wolf zich opnieuw richting Kalmthout waar hij vanaf 2 mei wat kleinvee doodde en op de Kalmthoutse heide een ree wist te verschalken. Nadien verdween hij terug van de radar. Wetenschappelijk onderzoek heeft ondertussen duidelijk gemaakt dat deze jonge zwervende mannelijk wolf afkomstig was uit de Schermbeckroedel in Noordrijn-Westfalen (Duitsland).

Wolf nummer twee en drie

Eind november en begin december 2021 zagen we twee amateurfilmmpjes op sociale media van personen die dachten een wolf gespot te hebben in Essen. Het eerste filmpje postte Elke Peetermans op 26 november. Op die beelden liep een wolf of een dier dat daarop sterk lijkt aan de Heiblok op Horendonk. Maar zelfs kenners konden op basis van deze beelden geen uitsluitsel geven of het om een wolf of een wolfshond ging.

Een kleine twee weken later, in de nacht van zondag 6 op maandag 7 december 2021, werden er net over de grens in Huijbergen vier schapen doodgebeten. Het leek het werk van een wolf. Iets later die dag spotte Luc Jacobs een wolf te Essen-Hoek en kon hij het dier filmen. Dit beeldmateriaal werd veel bekeken op facebook en burgemeester Gaston Van Tichelt stuurde het door naar het INBO, het Instituut Natuur- en Bosonderzoek. Een half uurtje later kreeg men de bevestiging dat het een wolf was. De organisatie ‘Welkom Wolf’ gaf het dier een naam: Klaas(je), naar Sinterklaas die ook rond deze dagen in de grensstreek erg actief was geweest.

*Een foto van de wolf in Kalmthout op 13 februari 2022.
(foto: Edouard Geelhand)*

Net voor de kerstdagen, op woensdag 22 december 2021, dook een nieuw filmpje van een wolf op. Petra Van Engelen kon het dier vastleggen nabij de kloostertuin van het college. Het zou opnieuw Klaas(je) geweest zijn. Onderzoek wees uit dat het om een mannelijke wolf uit de Alpiene (Frans-Italiaanse) populatie ging. Uit bemonsterde uitwerpselen bleek dat Klaas zeker nog tot eind december aanwezig was in en rond het Grenspark Kalmthoutse Heide. Eind februari zat onze Klaas echter in Nedersaksen in de buurt van Lünzen.

Toch liep er in februari en maart 2022 nog steeds een wolf rond in onze regio. Het ging hier om 'GW1954m', een jaarling van de roedel van Hechtel-Eksel. Hij kreeg de naam 'Asterix', omdat hij voor het eerst gespot werd in de buurt van Tabaknatie Asterix. In juni 2022 werd Essen en omgeving door de bevoegde minister erkend als wolvenrisicogebied waardoor Essenaren kunnen genieten van overheidssteun om het kleinvee te beschermen tegen een wolvenaanval.

Het is dus duidelijk dat de wolf terug is. Maar is onze regio alleen geschikt voor een zwervende wolf of op termijn ook voor een wolvenroedel, zoals dat vele eeuwen lang het geval was?

Beloningen voor het doden van een wolf

In de heerlijkheid Essen-Kalmthout-Huijbergen leefden er vroeger verschillende wolvenroedels. Zo eisten de inwoners van Kalmthout in 1335 een eigen kapel omdat volgens hen de weg naar de kerk te Nispen zeer onveilig was door hongerige wolven die het zouden durven wagen om kerkgangers aan te vallen. De schrik voor de wolf zat er dus dik in en bovendien vond men dat het dier een gevaar was voor het eigen vee. Er mocht dus op gejaagd worden en voor een gedode wolf kreeg men mits het tonen van het kreng aan de schout of een schepen een premie met bijhorend attest. Met dat attest kon men ook nog iets lospeuteren bij de omliggende dorpsbesturen.

Volgens het Kalmthoutse archief kwamen van 1693 tot 1754 verschillende wolvenjagers in Kalmthout hun beloning opstrijken in de jaren 1693, 1699, 1701, 1703, 1706, 1708, 1711, 1718, 1721, 1722, 1723, 1728, 1729, 1733, 1734, 1749 en 1754. In die periode moeten er in onze regio dus heel wat wolven geleeft hebben.

In de eerste helft van de 18e eeuw was er zelfs het gezelschap “de Liefhebbers van de Wolvenjacht van Roosendael en Esschen” actief. Zo kreeg deze jagersclub op 21 maart 1734 een premie voor het doodschietsen van een wolventeef in de Greef.

Geeraert Daniëls kreeg op 14 juni 1723 eveneens een geldsom omdat hij dag voordien twee jonge wolven had gedood: “*gevonden ende uyt den nest gehaelt twee jonge wolffkens, over eenige daegen eerst geworpen*”. Diezelfde Daniëls passeerde op 7 juni 1728 nog eens langs de kassa voor het ombrengen van vijf erg jonge welpen te Kalmthout.

Secretaris G.G. Herremans schreef op 30 april 1734 het volgende attest voor Essenaar Engelbert Van Opdorp die in het Kruisbos te Kalmthout met enkele kompanen een wolf had geschoten: “*Wij Joannes Lepens, schouteth, Peeter Jan Willem Melsen Anthonissen, schepenen van Calmthout ende Esschen, quartiere van Rhijen, lande van Antwerpen*

doen cond ende certificeeren bij dese dat, op heden data ondergeschreven naer noen de clocke halff twee ueren, bij Sr. Engelbert van Opdorp, onsen ingeseten tot Esschen, geassisteert met deffertente andere ingesetenen, op de wolvejacht heeft achterhaelt ende geschoten binnen Calmthout ontrent het dorp int bosch genaemt het Cruysbosch den nevensgaenden wolff, sijnde een teve, en alsoo Jan Lindert Deckers en Jan Buysen d'oude, onse ingesetenen, van intentie sijn om te gaen en dien wolff alomme te thoonen naer gewoonte, soo ist dat wij schouteth en schepenen voors. aen alle die dese en den voors. wolff sullen sien den voors. Jan Lindert Deckers en Jan Buysen d'oude met d'ordinaire premie te vereeren en hunne liberaliteiet te thoonen, gelijk wij oock gedaen hebben, volgens merite, op dat de diergelijcke schaedelijcke beesten met meerder iever worden vervolght en vernietight. In diergelijcke voorvallen sullen wij oock die persoonen loonen naer behooren. In kennisse deser letteren besegeit met onsen gemeijnen schependoms segel. Gegeven int jaer ons heeren 1734, 30 daegen in de maent aprilis.”

Op 10 augustus 1754 achtervolgden wolvenjagers uit Essen en Roosendaal een wolf. Na een felle klopjacht kon Bartholomeus van den Bogaert het dier doodschietsen nabij de Drie Hoeven tussen Kalmthout en Kapellen.

Anno 2022 liggen de kaarten wel enigszins anders. Men wordt geacht de wolf welkom te heten en dus zeker niet meer op hem te jagen.

Rudi Smout

Bronnen:

- Meeusen Gerard. Van Wolven en Vossen, in De Spycker 1955, p.76-77.
- Vorsselmans Jos. De wolven- en vossenplaag, in Calmpthoutania 1971, p.100-130.
- Vercammen Louis. Wolven, in Calmpthoutania 2018 nrs.2-3, p.90-95.
- Website en FB-pagina Welkom Wolf.
- Het Laatste Nieuws 22.12.2021.
- Gazet van Antwerpen: 9.6.2022: Essen officieel erkend wolvenrisicogebied.

Den Heikant

Den Heikant was eens een gehucht, rustig en stil vol frisse lucht. Waar men kon wandelen door bossen en dreven en kon genieten wat de vrije natuur zo kan geven.

Ja, daar wonen de mensen nog vrij, konden genieten van bossen en hei. En al waren ze allen even arm, ze hielden voor elkaar de harten warm. Was er een feest of was het rouwen, men kon er steeds op elkander vertrouwen.

Er waren ook een paar rijke dat moet ik zeggen, maar die kunnen we ook niets ten laste leggen.

Ze hielden hun poorten steeds wijd open, om de arme stakkers vrij te laten lopen.

Ik hield van het bos, de bomen en takken, want daar moesten ze thuis hun broodjes mee bakken.

En daarom ben ik op den Heikant zo fier en daarom wil ik blijven steeds enkel hier.

Men moest in die tijd over zandige straten lopen, en 's avonds werden er ook geen lichten ontstoken.

Toen was den Heikant nog van gene tel, maar nu gelukkig wel.

Licht hebben we en harde wegen, maar ik noem dat voor ons gene zegen.

Nu mag men enkel nog gaan op de straat en voorts staat men gewoon voor prikkeldraad.

Waar vroeger kinderen rustig speelden en men zich geen minuut verveelde.

Daar staan nu huizen op een rij, tja zo is het in onze moderne tij.

Het is zover al gekomen, dat men er bouwt aan nieuwe scholen.

Maar ik ben hier gewonne en geboren en al dat nieuwe kan mij niet bekoren.

Daarom zeg ik, mocht ik iets wensen, 'k vroeg den oude Heikant terug met z'n lieve mensen.

'k Weet, het is maar een droom, maar werkelijk Heikant, wat waart ge schoon.

Martha Willemen (†)

WERKGROEPEN

De Heemkundige Kring telt vier werkgroepen, waar heel wat vrijwilligers in actief zijn.

Mocht u ook als vrijwilliger willen meewerken aan onze lokale geschiedenis, neem dan zeker geheel vrijblijvend contact op met de Heemkundige Kring. Een bestuurslid van de Heemkundige Kring of de verantwoordelijke van een van de werkgroepen zal u dan terug contacteren om verder af te spreken.

Verantwoordelijken werkgroep

- **De Spycker:** hoofdredacteur Guido Van den Broek;
- **Gerard Meeusenmuseum:** conservator Marlies Van Tichelen;
- **Archeologie:** bestuurslid Thomas Dekkers;
- **Genealogie:** voorzitter werkgroep Frank Wierckx.

50 jaar geleden: De inhaling van pastoor-deken Jan Verstraelen in 1972

Na 29 jaar pastoor-deken Jan Verbist werd in de parochie Essen-OLV uitgekeken naar zijn opvolger Jan Verstraelen (°Wuustwezel 16.2.1930 †Essen 22.11.1989).

Jan Verstraelen was het vijfde kind en de eerste zoon in het erg grote gezin van 15 kinderen van meester Verstraelen van Wuustwezel.

Jan Verstraelen was het vijfde kind van meester Verstraelen en staat hier de vijfde van rechts. (foto: Peter Van Gils)

Hij volgde les op de gemeentelijke jongensschool van Wuustwezel-centrum en werd lid van KSA 'Wees U Zelf' Wuustwezel. Vervolgens studeerde hij verder aan het Klein Seminarie te Hoogstraten, het zogenaamde "pastoorsfabriekske", en aan het Groot Seminarie van Mechelen. Hij was een goede student, een talentvolle voetballer en erg muzikaal aangelegd. Op 25 april 1954 werd hij tot priester gewijd. Verstraelen was zes jaar leerkracht en subregent aan het Klein

Seminarie. Hij gaf er muziek, aardrijkskunde en wiskunde en heeft vele uren ‘bewaking’ moeten doen. Vanaf eind 1960 was hij onderpastoor van de Hoogstraatse Sint-Catharinaparochie. Tijdens die periode was hij eveneens afgevaardigde in de priesterraad van het bisdom en werkte hij mee in de commissie ‘De arme kerk’.

Inhaling aan de parochiegrens

Op zondag 9 april 1972 was het dan zover. Aan de grens van de parochie, op het einde van de Kapelstraat, stond om 15.30 uur heel wat volk om de nieuwe herder en zijn familieleden te verwelkomen: vicaris-generaal Mgr. Raes, schepencollege, gemeenteraadsliden, kerkfabriek, parochieraad, priesters en kloosterlingen, een afvaardiging van heel wat verenigingen met hun vlag en vele belangstellenden.

Burgemeester Herman Suykerbuyk nam als eerste het woord. Hij wees op de goede en noodzakelijke verstandhouding tussen parochie en gemeentebestuur omdat het behartigen van de geestelijke en materiële belangen zoveel raakpunten heeft. Hierop begaf de feestelijke stoet, voorafgegaan door de drumband van ‘Vlug en Blij’ en de majorettes van ‘Concordia’ zich langs de bevlagde Kapel- en Nieuwstraat naar de dekenale O.L.Vrouwkerk.

*Verwelcoming aan de parochiegrens.
(foto: Peter Van Gils)*

Daar werd de nieuwe pastoor-deken toegesproken door Willem Peeters, voorzitter van de kerkfabriek die, nadat hij alle medewerking van gans de parochie had toegezegd, aan E.H. Verstraelen de sleutels van de kerk liet overhandigen door de jonge Vera Vergouwen.

*Bij de OLV-kerk.
(foto: Peter Van Gils)*

Kerk te klein

De nieuwe pastoor-deken opende het kerkgebouw dat vrij snel helemaal vol liep zodat heel wat aanwezigen moesten rechtstaan. Zeker zo'n 1.000 personen wilden deze eucharistieviering bijwonen waaronder een grote delegatie uit Hoogstraten. Namens de parochieraad verwelkomde Piet Nuijten alle aanwezigen.

Mgr. Raes, de afgevaardigde van de bisschop, had het in zijn toespraak over de betekenis van deze aanstelling, het belang van de eucharistieviering, de taak van de pastoor in de parochie en de rol van een deken. Na het voorlezen van de benoemingsbrief bevestigde hij E.H. Verstraelen in zijn ambt als pastoor van de parochie Essen-OLV.

Daarna begaf de nieuwe pastoor-deken zich onder klokkengelui naar het altaar om deze eucharistieviering te leiden met als medeconcelebranten E.H. Hannes (deken Hoogstraten), onderpastoor Smets en E.H. Arthur Ribbens en E.H. Jozef Verlooy, beiden familie van de nieuwe deken. In zijn eerste homilie nodigde hij zijn parochianen uit om in een echte liefdegemeenschap samen te werken en zo de kerk van Christus hier in Essen uit te bouwen.

Er waren mooie gezangen van het Sint-Ceciliakoor dat voor deze gelegenheid versterkt was met leden van het jeugd- en kinderkoor. De viering werd besloten met het triomfantelijke 'Glory Halleluja' waarop E.H. Verstraelen iedereen bedankte en uitnodigde voor de receptie in het Gildenhuis.

*De nieuwe pastoor-deken
Jan Verstraelen.
(foto: Peter Van Gils)*

Receptie in het Gildenhuis

In stoet ging het naar het Gildenhuis. Voor een bomvolle Gildezaal leidde ‘meester’ Jos Sas de eerste spreker in. Orgelist Jos Bruers bracht het muzikale talent van de nieuwe pastoor-deken naar voor, terwijl deken Piet Hannes van Hoogstraten de priester-figuur in deze tijd vergeleek met een souffleur die de “adem van Christus” doorgaf door de parochianen voor te houden wat ze moeten zeggen en doen.

Na een muzikaal intermezzo van harmonie Concordia vertolkte Joke Naulaerts-Van Nunen, op dat moment het enige vrouwelijk lid van een kerkfabriek in heel het bisdom, de wensen van parochie en het verenigingsleven.

*Ontvangst in het Gildenhuis.
(foto: Peter Van Gils)*

Onderpastoor Jef Smets begroette namens alle priesters van de dekenij en van alle uit Essens afkomstige priesters “de gelovige priester en de goede mens in de nieuwe deken”.

Petekind Johan Witters ontroerde met een leuke vers en tot slot sprak E.H. Jan Verstraelen een dankwoord waarin hij duidelijk aan gaf “voor iedereen zijn pastorie en hart wijd open te zetten”. Dan kon het glas geheven worden waarbij vele mensen van Hoogstraten hartelijk afscheid kwamen nemen, terwijl de nieuwe parochianen kennismaakten met hun nieuwe pastoor-deken.

17 jaar pastoor-deken

Verstraelen was een geliefd en mild man, met voor iedereen een luisterend oor en een goed gevoel voor humor, al had hij ook zijn principes. Hij had voor zijn tijd moderne opvattingen over de katholieke geloofsleer en ging regelmatig op bezinning in het trappistenklooster van Zundert bij zijn boezemvriend en geestelijke inspirator pater Jan Baptist, de broer van Godfried Bomans.

Muziek was zijn leven. Verstraelen richtte het Mariakoor op en was bijzonder fier op het Jongerenkoor en Ceciliakoor.

*Jan Verstraelen
aan de piano.
(foto: Peter Van Gils)*

Verder ging zijn bekommernis uit naar scholen, dekenale werkgroepen, interparochiale werking, zieken, verenigingsleven en jeugdbewegingen.

Op zijn onderpastoors kon hij rekenen: Jef Smets, Maarten Koch en Frank De Waele. Maar door het priestertekort kwamen er geen nieuwe onderpastoors meer en werd Verstraelen na het overlijden van pastoor Frans Theys nog priester-moderator van de Sint-Antoniusparochie van Essen-Statie.

Geschiedenis en heemkunde waren interessepunten, zeker wat zijn eigen parochie betrof. Ondanks zijn langdurige en zware ziekte heeft hij zijn opzoekingen nog in een boekvorm kunnen gieten: 'Essen O.L.Vrouw, parochie aan de grens'. Op 22 november 1989, de naamdag van Sint-Cecilia, overleed pastoor-deken Jan Verstraelen, amper 59 jaar oud. Essen zou hem missen, maar zou hem niet snel vergeten. Zo draagt het bivakhuis van het jeugdheem zijn naam en kreeg hij een eigen straatnaam.

We besluiten hier met de tekst op zijn bidprentje:

Waar wij nog bezig zijn
met wat niet is te achterhalen
steekt God al zijn Latijn
in uw naam nu, Jan Verstraelen
Vriend achter 't mistgordijn
nu van onzichtbaar ademhalen
zo bleef, zo blijft uw zijn
net als uw naam: Ver stralen

Fuiven zonder duiven

Broer was destijds een maandblad. Aanvankelijk was het een soldatenblad met allerlei nieuws, zoals sportuitslagen, verenigingennieuws, jubilees en kaartprijskampen. Broer was Wilderts. Later maakte de redactie plaats voor nieuws van alle wijken. Cijfers ontbreken, maar het tijdschrift, dat er in 2000 mee ophield, had een erg groot bereik. In het Heemhuis bevinden zich bijna alle exemplaren. Eens je daar in begint te lezen, krijg je een klare kijk op het Wildertse of Essense leven ten tijde van de uitgave.

Broer had ook een ‘Wildertse kruimeling’. Het was een terugblik op élfte dag van de maand ervoor. Alles werd verzameld door de Dagpluizer, die met een alziend koppel ogen registreerde wat er gebeurde en het vervolgens neerschreef. Het ging om ongevallen, faits divers en allerlei activiteiten. En er werden meningen gegeven!

Podiumvloer weg

Met een stapel Broers in de hand, enkele voorbeelden. “...te Wildert krijgt onze KAV wel een 50-tal bak-prinsesjes bij elkaar voor de demonstratie ‘Gebak dat altijd lukt’.” (18/1/77) “Onze toneelgroep Elck Wat Wils doet vanavond maar een minder prettige ontdekking bij het opbouwen van het decors voor de aanstaande opvoering van ‘Voorlopig vonnis’. Méér dan 15 vierkante meter podiumvloer zijn spoorloos verdwenen.” (17/12/76)

Broer had goede contacten met de lokale politie. Getuige hiervan volgende vermelding: “Dat ons politiekorps bij de pinken is, kwam vandaag flink tot uiting door de aanhouding van een ‘zware jongen’ uit Bergen op Zoom die al vele veroordelingen had opgelopen en ondermeer betrokken was bij een zware villakraak te Brasschaat. Deze aanhouding – in een herberg in de Spoorwegstraat – verliep niet van een leien dakje want de 27-jarige ‘gezochte’ bood geducht weerstand.

Er werd zowat heel de nacht een oogje in het zeil gehouden omdat men terecht ‘bevrijdingspogingen’ vreesde door medeplichtigen.” (3/2/77) Een lokale politieagent werd met naam en toenaam genoemd. Dat kon toen blijkbaar.

Blind vertrouwen

Vandaag bestaan er strikte privacyregels, dat was vroeger toch anders. Bij aanrijdingen of ander onheil, schreef Broer doorgaans de namen van de betrokkenen voluit. Bij Essenaren verscheen vaak adres en soms de leeftijd. Een voorbeeld: “Deze namiddag is er in de Stationsstraat een aanrijding met enkel stoffelijke schade tussen de personenauto gevoerd door Dympha Hermes (Maststraat 31) en de fietser Karin De Moor (Moerkantsebaan 107).” (26/10/77) Namen en adressen: Broer kreeg ze en publiceerde ze. En iedereen las het en deed er – zo vermoeden we – niet moeilijk over. De gemeenschap had destijds een blind vertrouwen in de media: als de info er zo stond, dan moest dat zo zijn.

Maar bovenal bracht de Dagpluizer een mengeling van allerlei nieuws. Soms grappig, soms ernstig, soms banaal, soms gevat. “Tussen 21 en 25 oktober werden van de telefooncabine aan de Moerkantsebaan de deurklinken weggenomen door onbekenden.” (25/10/77) “En de eerste – wel 7 meter hoge - kerstboom met lampjes erop en eraan is verschenen in de Rooiendamlaan.” (13/12/76) “En in jeugdhuis Thor zitten alle jeugdige duivenmelkers te fuiven... zonder duiven.” (16/4/77)

Nieuwsverspreiding gebeurde vooral via (week)kranten. Moest Broer daar voor onderdoen? Absoluut niet. Nieuws kwam van onderuit. Van bewoners, waarnemers. Hoe bijvoorbeeld de ontsporing van een Benelux-trein in Wildert tot in detail werd beschreven: gefundenes Fressen voor geschiedschrijvers.

Jan Suykerbuyk

*De ploeg van “Broer” aan het werk.
(Foto’s Essen in Beeld).*

Toeren langs Essense boeren

Onbekend is vaak onbemind: als buitenstaander weten we dikwijls niet wat er op een boerenbedrijf allemaal aan werkzaamheden gebeurt. ‘Toeren langs Essense boeren’ is daarom een project, ontstaan uit een idee om te tonen waar landbouw- en veeteeltbedrijven voor staan en hoe belangrijk ze zijn: wat zijn hun activiteiten, welke dieren worden er gehouden, welke moderne technologieën worden er gebruikt? We willen dit alles meer zichtbaar maken en hierbij ook de evolutie in allerlei moderne technieken laten zien.

Zo is het plan ontstaan om een boeiende fietsroute langs boerderijen in Essen te maken. Na een oproep vorig jaar van VVV Toerisme Essen aan de actieve Essense landbouwbedrijven meldden zich maar liefst 27 geïnteresseerden om deel te nemen aan ‘Toeren langs Essense boeren’.

*Ook de geitenboerderij De Mekkerhoek in Essen-Hoek neemt deel aan de fietsroute.
(Foto Liesje Van Loon)*

Er werden om die reden niet 1, maar wel 3 mooie landelijke fietslussen uitgewerkt, grotendeels op fietsknooppunten en allemaal ongeveer 20 km lang. Alle deelnemende bedrijven op Hoek, Horendonk en Wildert zijn zo op een toffe en ontspannen manier te ontdekken.

Het is een heel gevarieerd aanbod van boerenbedrijven geworden: rund-vee, varkens, geiten, kippen, paarden, biogroenten en -fruit, boomkwekerij, asperges, maar ook pluktuin en zorgboerderijen komen allemaal aan bod.

Elke route start bij het Karrenmuseum en Kiekenhoeve waar de geschiedenis van landbouwwerktuigen en -voertuigen uit vervlogen tijden wordt getoond.

De routes eindigen vervolgens bij technologiepark Robotland met de meest innovatieve transport- en robottechnieken. Zodoende is een reis door de tijd ontstaan met vele mogelijkheden en variatie in modernisering onderweg.

Omdat de meeste adressen niet vrij te bezoeken zijn, is bij alle deelnemers een mooi geïllustreerd bord met relevante info geplaatst. De info is vooral boeiend, maar kan ook grappig zijn door interessante weetjes, wist-je-datjes en plezierige tekeningen. Er is ook een meerkeuzevraag om je kennis te testen en door de QR-code te scannen krijg je bovendien een verrassende blik achter de schermen.

Het startsein van 'Toeren langs Essense boeren' is gegeven op zondag 18 september tijdens de jaarlijkse Dag van de Landbouw.

Alle info over de routes is te verkrijgen bij VVV De Tasberg.

Gerard Meeusenmuseum

Gemeentehuis Essen, Heuvelplein 23.

Gratis te bezoeken op Paasmaandag.

Van na Pasen tot Allerheiligen is het Gerard Meeusenmuseum geopend voor individuele bezoekers: iedere **eerste vrijdag van de maand** van 9 tot 12 uur.

De inkom bedraagt dan €2,50.

Groepen zijn welkom na afspraak met de conversator, Marlies Van Tichelen. **Telefoon: 0473/735 246**, vanuit het buitenland: **+32 473 735 246**

Boek Excelsior FC Essen is uit

In het kader van het honderdjarig bestaan van voetbalclub Excelsior F.C. Essen is een historisch boek verschenen.

De auteurs, Robert 'Guus' Alaers en Roger Van Ginderen werden door de club gevraagd de 100 jaar geschiedenis te schrijven. De schrijvers, samen met andere correspondenten, brachten destijds bijna wekelijks in het blad De Voorbode verslag uit van de matches die Excelsior op de grasmat legde.

Geregeld werd in interviews met trainers, spelers en bestuursleden dieper ingegaan op actuele toestanden, achtergronden en doelstellingen.

De hele geschiedenis van Excelsior komt aan bod: de periode vóór en na W.O. II, de gloriejaren van Excelsior, toen het in eerste en tweede provinciale voetbalde, maar ook de recentste jaren, waarin vooral in derde en zelfs vierde provinciale afdeling diende gespeeld te worden, krijgen aandacht.

Het spreekt vanzelf dat het boek een bijna oneindig aantal namen van spelers, trainers en bestuursleden bevat.

Het werk telt 160 pagina's en is geïllustreerd met een 200-tal foto's, in zwartwit en in kleur, en dit niet alleen van de eerste elftallen.

Het boek kost 25,00 euro en kan besteld worden bij Roger Van Ginderen, Sint Antoniusplein 14, 2910 Essen, tel. 0479/32.29.88., roger.van.ginderen@telenet.be, met storting van het bedrag op rekening BE24 9734 2405 5338 van Roger Van Ginderen, ***vermelding van naam en adres en 'Boek Excelsior' niet vergeten.***

In de prijs van 25,00 euro zijn geen verzendingskosten begrepen, in Essen wordt het boek gratis thuisgebracht, verzending naar andere gemeenten kost 6 euro.

**Drukwerk aan
verlaagd tarief**

PB-PP | B-30355
BELGIE(N) - BELGIQUE

Afzender:

Koninklijke Heemkundige Kring Essen vzw
Moerkantsebaan 48 -2910 Essen

Afgiftekantoor:

2910 Essen 1
P 706 392

Bestemming: